

Arrest

nr. 126 058 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2014 met referentnummer 40992.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) teneinde haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij meent dat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad.

1.2. De Raad oordeelt evenwel, verwijzend naar het voormeld artikel 39/12 van de vreemdelingenwet, dat verzoekende partijen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kunnen vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan de verwijzing van een zaak

naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Bovendien wijst de Raad erop dat de opmerking van verzoekende partij dat “er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers” een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze met concrete elementen wordt onderbouwd. Het desbetreffend voorgehouden gebrek aan eenheid van rechtsspraak wordt dan ook niet aangetoond.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Azerbeidzjan te bezitten en van origine Azeri te zijn. U bent geboren in Baku (Azerbeidzjan) en woont in het dorp Khirdalan. U bent de moeder van V. M. (...) (O.V. 7.702.861).

Al sinds het begin van de jaren negentig bent u politiek actief: eerst voor de oppositiepartij Popular Front en later raakt u ook betrokken bij de oppositiepartij Musavat waarvan u lid wordt (maar u zal pas in april 2013 een lidkaart krijgen). Sinds 2003 neemt u vaak deel aan manifestaties van de oppositie en omwille van uw lidmaatschap van Musavat wordt u ook ontslagen op uw werk. Voor Musavat neemt u deel aan hun vergaderingen en algemene manifestaties.

Op 2 april 2012 huwt u officieel met R. C. (...) (O.V. 4.968.095), een Azeri die reeds geruime tijd in België verblijft en die u had leren kennen toen hij in uw land was. In juni 2012 gaat u naar Turkije om daar in de Belgische ambassade het nodige visum te regelen om naar België te komen (naar uw man). In augustus 2012 gaat u samen met uw dochter naar een politieke vergadering van Musavat in Turkije. Eind oktober 2012 komt u een week naar België om uw man te zien. Hij vraagt echter geld van u waarop u terugkeert naar Turkije. Daar blijft u een maand met een depressie alvorens terug te keren naar Azerbeidzjan.

In 2013 is Isa Gambar, voorman van Musavat, kandidaat voor de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013. Op 6 maart 2013 neemt u deel aan een meeting van de vrouwenraad van Musavat. Op 10 maart 2013 nemen u en uw dochter deel aan een manifestatie van de oppositie. De politie jaagt de menigte uiteen. U deelt daarbij in de klappen maar u en uw dochter kunnen ontkomen. Vanaf dat moment worden u en uw dochter telefonisch bedreigd. Op 12 maart 2013 wordt u van op straat meegenomen door de politie. Tijdens uw vasthouding eist men van u dat u op televisie toegeeft dat Isa Gambar een staatsgreep wou plegen. U wordt daarbij geslagen en misbruikt. 's Avonds wordt u vrijgelaten. Op 20 maart 2013 neemt u opnieuw deel aan een meeting van de vrouwenraad van Musavat. Op 21 maart 2013 wordt uw dochter op straat aangeklampt door een aantal mannen. Ze slaagt erin van hen weg te lopen. Eind maart-begin april 2013 wordt u door twee mannen op straat bedreigd. Op 10 april 2013 scheidt u officieel van R. C. (...). Op 15 april 2013 wordt uw dochter van op straat door een aantal mannen in een auto geduwd en gekneveld. Men brengt haar naar de zee en dreigt ermee haar te verdrinken. De mannen laten haar daarna gaan en ze komt daarop 's avonds thuis.

Uiteindelijk verlaat u Azerbeidzjan op 2 mei 2013. Samen met uw dochter neemt u een bus via Georgië naar Turkije waar jullie één dag blijven. 's Anderendaags nemen jullie een andere bus naar Athene (Griekenland) waar jullie een aantal dagen blijven. Vanuit Athene nemen jullie een vliegtuig naar België waar jullie op 7 mei 2013 landen en op 13 mei 2013 een asielaanvraag indienen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele huwelijks- en scheidingsakte, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw rijbewijs, uw origineel Azerisch paspoort, uw originele partijlidkaart, een originele brief van uw partij, 4 foto's, 7 artikels, drie originele aanbevelingsbrieven, 2 originele Belgische medische attesten, een originele convocatie en een resolutie van het Europees Parlement.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Azerbeidzjan gevlucht bent uit schrik voor de autoriteiten: u vreest namelijk door hen aangevallen te worden of in de gevangenis te belanden omwille van uw politieke activiteiten (voor de oppositiepartij Musavat). Uw grootste problemen, die meteen ook de aanleiding tot uw vertrek uit het land betekenden, begonnen sinds de manifestatie van 10 maart 2013 op het Fonteinplein in Baku waarop u samen met uw dochter aanwezig was (CGVS 26.11.2013 p. 13 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen verklaart u reeds geruime tijd politiek actief te zijn: eerst, vanaf de vroege jaren negentig voor het Popular Front, en later voor Musavat. Zo nam u deel aan manifestaties en zette u zich in voor de oppositiekandidaten bij presidentsverkiezingen. Voor Musavat maakte u ook deel uit van

de Vrouwenraad. Echter, bij dit politiek engagement dat u zich aanmeent, voornamelijk voor Musavat, stelt het CGVS zich vragen wegens aan aantal anomalieën die u hieromtrent aflegt. Als u gevraagd wordt sinds wanneer u al bij Musavat betrokken bent, verklaart u dat u niet-officieel lid was, dat u altijd al politiek actief bent (weliswaar vanaf 1991 voor het Popolar Front), dat u aan alle manifestaties van de oppositie heeft deelgenomen sinds de val van de Sovjetunie en dat u officieel lid bent van Musavat sinds 2010. Als u dan gevraagd wordt waarom u pas een lidkaart had vanaf 28 februari 2013 (zie document 6), verklaart u dat u dan pas een lidkaart kreeg. Gevraagd waarom niet eerder omdat u toch had gezegd dat u in 2010 officieel lid werd, verklaart u 'omdat er technische problemen waren om die uit te geven'. Meteen daarna zegt u het echter anders en verklaart u dat er wel lidkaarten werden uitgegeven maar dat u dat niet nodig had 'omdat die documenten voor u niet belangrijk waren' en dat u lid was geworden in 2010 maar uw lidkaart pas in 2013 kreeg omdat uw entourage in de partij u aanraade om lid te worden 'omdat het nodig was om beschermd te worden' (CGVS 26.11.2013 p. 9). Deze verklaringen zijn verwarrend en bovendien tegenstrijdig: volgens u zou het aanvankelijk technisch onmogelijk geweest zijn om lidkaarten uit te geven, dan zegt u dat zo'n lidkaart voor u onbelangrijk was om even later te zeggen dat u dat wel nodig had om beschermd te worden. Op deze manier kunnen vragen gesteld worden bij het vermogen van deze door u voorgelegde lidkaart (die opvallend genoeg kort voor uw vertrek uit Azerbeidzjan is uitgegeven: 28.02.2013 vs. 2.05.2013) om uw jarenlange inzet voor Musavat te staven. Vervolgens wordt u gevraagd aan te geven waaruit uw lidmaatschap of betrokkenheid bij Musavat precies bestond. U haalt in deze aan dat u vaak deelnam aan manifestaties, waaronder een protestmanifestatie tegen de vervalste presidentsverkiezingen van 2003 waaraan Musavat-frontman Isa Gambar had deelgenomen. Over uw deelname aan manifestaties sinds 2010 (het jaar waarin u dus naar eigen zeggen lid zou zijn geworden van Musavat), legt u weliswaar minder coherente verklaringen af. Zo verklaart u dat u sinds 2010 aan drie of vier manifestaties deelgenomen heeft; volgens u in '2008 of 2009' op het Gelebe-plein. Als de vraag daarop herhaald wordt (nl. welke manifestaties vanaf 2010), verklaart u dat u enkel in 2013 nog deelnam aan manifestaties, meer bepaald een paar keer op het Fonteinplein (wanneer precies weet u evenwel niet meer) (CGVS 26.11.2013 p. 10-11). In het licht van deze verklaringen is het vreemd dat in de aanbevelingsbrief van uw partij (geschreven door A. H. (...) op 27.04.2013, zie document 7) vermeld staat dat u ook in 2011 aan manifestaties heeft deelgenomen. Een ander aspect van uw betrokkenheid bij Musavat betreft uw lidmaatschap van de Vrouwenraad waarover u verklaart dat u daar in 2010 lid van werd (sinds het moment dat u van Musavat zelf lid werd) en twee keer deelnam aan hun meetings, meer bepaald op 6 en 20 maart 2013 in het bureau van de partij (opvallend genoeg kent u het adres hiervan niet ondanks het feit dat het op de Musavat-brief over u vermeld staat, CGVS 26.11.2013 p. 8 & 12). Kort daarop echter verklaart u dat u pas in 2013 (en niet in 2010) lid werd van deze Vrouwenraad (CGVS 26.11.2013 p. 11-12). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u over deze Vrouwenraad dan weer dat u meerdere keren ('misschien 15 of 20 keer') aanwezig was op hun bijeenkomsten, waarvan de laatste keren in maart 2013 waren (CGVS 7.01.2014 p. 4). Deze opvallend incoherente en afwijkende verklaringen plaatsen ook vraagtekens bij dit engagement. Ten slotte legt u nog opvallende verklaringen af over uw partij: op de vraag of Musavat vertegenwoordigd is in het nationaal parlement verklaart u 'Nee. Het Popolar Front ook niet'. Gevraagd of Musavat ooit al vertegenwoordigd geweest is in het nationaal parlement verklaart u 'nee, voordien ook niet omdat de resultaten van de verkiezingen altijd vervalst werden' (CGVS 26.11.2013 p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt nochtans dat Musavat in 2000 één zetel haalde in het nationaal parlement en in 2005 vijf (vanaf dan geen meer). Als u effectief sinds begin jaren negentig dermate politiek geëngageerd was (sinds 2003 voor Musavat) zoals u beweert, kan van u toch verwacht worden dat u hierover correcte verklaringen kan afleggen. Dit is hier niet het geval.

Gelijklopend met uw politiek engagement verklaart u dat ook uw dochter betrokken was bij Musavat, meer bepaald bij de Musavat-jongeren – haar problemen waren echter allemaal het gevolg van uw problemen (CGVS dochter 26.11.2013 p. 4). Hierover verklaart u dat uw dochter met u aanwezig was op de bewuste manifestatie van 10 maart 2013 (zie onder) en op een Musavat-bijeenkomst in Turkije in augustus 2012 (CGVS 26.11.2013 p. 5 & p. 7 en CGVS 7.01.2014 p. 6-8) en dat ze in Azerbeidzjan in totaal drie à vier keer deelnam aan meetings van de Musavat-jongeren (CGVS 7.01.2014 p. 4). Uw dochter zelf daarentegen verklaart dat ze behalve jullie bezoek aan Turkije in augustus 2012 en de manifestatie op 10 maart 2013 geen andere politieke activiteiten heeft uitgevoerd omdat ze zich voorbereidde op de universiteit (CGVS dochter 7.01.2014 p. 2). Deze anomalie doet weinig goeds aan de reeds hierboven aangehaalde vaststellingen omtrent uw/jullie politiek engagement.

Concluderend dient gesteld dat u tegenover het Commissariaat-generaal vaag blijft over en weinig duidelijkheid schept wat betreft uw daadwerkelijke politieke engagement (voor Musavat); bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u zich een meer uitgesproken politiek profiel wil aanmeten dan u in werkelijkheid had. De documenten die u hieromtrent neerlegt, veranderen hier weinig aan. Uw

lidkaart werd reeds besproken (zie boven). De aanbevelingsbrieven van A. H. (...), M. S. (...), V. R. (...) en E. Y. (...) die u neerlegt (documenten 7, 8, 9 & 10) – nota bene allemaal geschreven door uw intimi of mensen uit uw dichte kennissenkring (CGVS 26.11.2013 p. 8-9 + CGVS 7.01.2014 p. 2 & p. 3) waardoor ze bezwaarlijk als objectieve bronnen van informatie kunnen beschouwd worden – houden het wat betreft uw politieke activiteiten enkel op algemeenheden (i.e. het feit dat u 'lid bent van Musavat' en deelnam aan 'manifestaties en acties tegen het bewind in Azerbeidzjan'), en zijn bijgevolg niet van die aard dat ze de hierboven opgesomde onaannemelijkheden in verband met uw politiek profiel zouden kunnen ongedaan maken. Wat er ook van zij: in de brieven die u voorlegt, wordt vermeld dat u vanwege uw politieke activiteiten problemen had met de autoriteiten van uw land. Zo wordt er melding gemaakt van 'fysieke en morele druk', 'bedreigingen vanwege de overheid', 'geweldpleging vanwege de politie' en 'vervolgingen' maar opvallend genoeg wordt geen enkele van deze feiten concreet vernoemd qua tijd, locatie en/of omstandigheden. In ieder geval, als uw betrokkenheid bij de politieke oppositiepartij Musavat (bestaande uit welke activiteiten dan ook en voorkomend in welke mate dan ook) tot aan de bewuste manifestatie op het Fonteynenplein in Baku (nl. 10 maart 2013, i.e. hét moment waarna uw problemen naar eigen zeggen dermate ernstig werden dat ze voor u dé aanleiding vormden om uw land te ontvluchten) zou geleid hebben tot dergelijke vervolgingsfeiten vanwege de autoriteiten van uw land zoals vermeld in de brieven, dient geconcludeerd te worden dat uw vrees voor dergelijke problemen ongegrond is wegens onderstaande redenen.

Ten eerste blijkt uit uw paspoort en verklaart u dat u in de zomer van 2012 verschillende keren naar het buitenland bent gegaan en telkens weer bent teruggekeerd naar uw land. Zo was u meer bepaald twee keer in Turkije: midden juni 2012 en eind augustus 2012 (samen met uw dochter). Daarnaast bent u in november 2012 ook een week in België geweest, als toerist op bezoek bij R. C. (...) met wie u toen getrouwd was – na dit bezoek ging u terug naar Turkije waar u nog een maand gebleven bent (CGVS 26.11.2013 p. 4-5 & p. 6 + zie visumstempels in paspoort document 1). Welnu, het feit dat u een aantal keer op legale wijze probleemloos uit uw land vertrok en er ook telkens weer naar terugkeerde ondermijnt op fundamentele wijze de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Ook het feit dat u nagelaten heeft om ooit internationale bescherming aan te vragen tijdens deze verblijven in het buitenland, zelfs niet toen u in België was (CGVS p. 3), doet vragen rijzen over uw daadwerkelijke nood aan bescherming voor wat betreft uw problemen daterend van voor 10 maart 2013.

Ten tweede stelt het Commissariaat-generaal vast dat u doorheen de jaren nog verschillende keren in contact bent gekomen met de autoriteiten van uw land, zonder daarbij problemen ondervonden te hebben, ondanks de problemen omwille van uw politieke activiteiten. Zo kreeg u op 30 november 2010 een paspoort uitgereikt en op 21 juni 2011 uw rijbewijs. Op 18 mei 2012 ging u een duplicaat van uw geboorteakte ophalen. Op 2 april 2012 liet u uw huwelijk met R. C. (...) officieel registreren bij de burgerlijke stand in Baku, maar een jaar later (op 10 april 2013) scheidde u alweer voor een burgerlijke rechtbank in Baku (CGVS 26.11.2013 p. 2-3 & p. 4 + zie documenten 1, 2, 3, 4 & 5). Ook deze vaststellingen maken dat uw vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege uw politieke problemen doorheen de jaren (tot 10 maart 2013), weinig gegrond is.

Daarnaast verklaart u dat dé reden van uw vlucht uit uw land ligt in uw deelname (en die van uw dochter) aan de manifestatie van 10 maart 2013 op het Fonteynenplein in Baku. Hierdoor zouden uw problemen en die van uw dochter erger geworden zijn: zo zou u op 12 maart 2013 meegenomen zijn naar het politiebureau en daar mishandeld zijn, begon u dreig telefoons te krijgen, was er op 20 maart 2013 een ontvoeringspoging van uw dochter en op 15 april 2013 een echte ontvoering van uw dochter; u zou ook bedreigd zijn met een wapen. Het commissariaat-generaal is echter van mening dat deze feiten ongeloofwaardig zijn.

Om te beginnen hecht het CGVS geen geloof als zouden u en uw dochter aanwezig geweest zijn op de bewuste manifestatie van 10 maart 2013. Zo verklaart u dat u samen met uw dochter van thuis in uw dorp Khirdalan vertrok naar Baku: eerst namen jullie bus 90 naar het metrostation 'Sahil' en vanaf daar liepen jullie te voet naar het Fonteynenplein. Nadat de betogers, waaronder jullie, door de politie waren uiteengedreven, zijn jullie teruggekeerd naar huis met een taxi van dichtbij het station Maritim (CGVS7.01.2014 p. 6-7 & p. 8). Uw dochter daarentegen verklaart dat jullie eerst bus 36 namen tot aan het metrostation '20 januari' en daar een tweede bus namen (bus 90); om terug te keren volgden jullie volgens haar ditzelfde traject (CGVS dochter 7.01.2014 p. 3 & p. 4). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat metrostation '20 januari' en 'Sahil' twee verschillende plaatsen zijn die ruim vijf kilometer uit elkaar liggen. Indien u en uw dochter op de betoging aanwezig waren geweest en er ook samen naartoe gingen en van terugkeerden, kan van jullie verwacht worden dat jullie wat betreft jullie route van en naar de manifestatie dezelfde verklaringen afleggen. Dit is hier absoluut niet het geval. Bijgevolg kan geen geloof meer gehecht worden aan uw deelname aan deze manifestatie en wat u daar zou meegemaakt hebben. Bovendien ondermijnt deze vaststelling ook uw verklaringen als zou uw

aanwezigheid op de bewuste manifestatie verregaande gevolgen hebben gehad, nl. de oorzaak zijnde van de latere problemen van u en uw dochter (mishandeling bij de politie, ontvoeringen, bedreigingen en dreigtelefoons). Een aantal van de documenten die u neerlegt en die verwijzen naar de manifestatie van 10 maart 2013 kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De twee artikels over de manifestatie van 10 maart 2013 (documenten 11 & 12) beschrijven enkel in het algemeen wat er toen gebeurd is, maar u of uw dochter worden er zelf niet in vernoemd. U en uw dochter worden wel vernoemd in het artikel van K. S. (...) dd. 20.11.2013 (document 18): hij heeft het over wat er u overkomen is tijdens de bewuste manifestatie. Eerst en vooral dient over dit artikel opgemerkt te worden dat het gaat om een journalist die u kent en die zich volledig baseert op uw persoonlijke verklaringen, zonder dat uit het artikel zou blijken dat hij deze informatie zou gecheckt hebben. Bijgevolg kan over dit artikel niet gezegd worden dat het gaat om objectieve journalistiek. Bovendien heeft S. (...) het opvallend genoeg over 10 maart 1993 (en niet over 10 maart 2013). Hij schrijft ook dat u hem zei dat u en uw dochter op het hoofd en het lichaam geslagen werden met matrakken en dat u uw dochter met uw armen probeerde te beschermen, terwijl zowel u als uw dochter op het CGVS verklaarden dat enkel u geslagen werd (en niet uw dochter omdat zij wat verderop stond) en dat u dan door omstanders werd achteruitgetrokken (CGVS 7.01.2014 p. 3-4 & p. 7-8 + CGVS dochter 7.01.2014 p. 4). Bovendien blijkt uit het artikel van S. (...) dat hij u jaren geleden al eens gezien had en u dan in Brussel terugzag en dat hij niet aanwezig was op 10 maart 2013 aangezien hij u vroeg uit te leggen wat er tijdens de bewuste manifestatie gebeurd was. U daarentegen verklaarde dat S. (...) wel degelijk aanwezig was op 10.03.2013, dat hij had gezien dat u werd geslagen en dat hij u toen zelfs geholpen heeft (CGVS 7.01.2014 3-4). Dergelijke incoherenties tussen dit artikel en uw verklaringen op het CGVS maken dat de oprechte bedoeling van dit artikel ernstig in het gedrang komt. Op deze manier kunnen de artikels waarnaar hier verwezen, jullie aanwezigheid op de manifestatie niet bevestigen.

Ook over de gevolgen zelf van uw vermeende aanwezigheid op de manifestatie van 10 maart 2013, dient gewezen te worden op een aantal onaannemelijkheden. Zo verklaart u over uw meenamen op 12 maart 2013 naar het politiebureau dat u diezelfde avond opnieuw thuiskwam maar dat u niet aan uw dochter gezegd heeft wat er met u gebeurd was, en ook niet op een ander moment. Pas toen jullie al in België waren, heeft u haar daar voor het eerst over verteld verklaart u, nl. 2,5 of 3 maand voor uw gehoor op het CGVS op 7 januari 2014 (CGVS 7.01.2014 p. 10). Uw dochter daarentegen verklaart dat u haar diezelfde avond van uw meenamen thuis nog vertelde over het feit dat u was meegenomen en over wat er gebeurd was (CGVS dochter 7.01.2014 p. 5). Over de ontvoeringspoging van uw dochter op 21 maart 2013 verklaart u dat u uw dochter ging ophalen in de supermarkt Neptun en dat jullie van daar samen naar huis gingen met een taxi (CGVS 7.01.2014 p. 11), terwijl uw dochter verklaart dat jullie dat deden met de bus (CGVS dochter 7.01.2014 p. 6). U voegt er nog aan toe dat er 's avonds een (dreig)telefoon volgde waarbij gezegd werd dat men uw dochter zou verdrinken: aanvankelijk verklaart u dat u toen zelf de telefoon opnam en dat men dacht dat u uw dochter was omdat jullie stemmen op elkaar lijken (CGVS 26.11.2013 p. 14), terwijl u later verklaart dat het uw dochter was die opnam en dat u niet eens aan de lijn bent geweest (CGVS 7.01.2014 p. 11). U verklaart tijdens uw eerste gehoor op het CGVS ook dat u op straat werd bedreigd met een vuurwapen op 2 april 2013 (CGVS 26.11.2013 p. 14), terwijl u dat tijdens uw tweede gehoor situeert op 28 maart 2013 (CGVS 7.01.2014 p. 11). U zegt ook dat u uw dochter over dit incident nog diezelfde dag verteld heeft (CGVS 7.01.2013 p. 11) – zij zou hiervan dus op de hoogte moeten zijn; vreemd genoeg maakt zij zelf hier geen melding van als haar gevraagd wordt of u nog andere dingen meegemaakt heeft (CGVS dochter 7.01.2014 p. 8). Wat betreft de dreigtelefoons die u zou gekregen hebben, verklaart u tijdens uw eerste gehoor dat u er heel veel – ‘wel honderd’ – heeft gekregen (CGVS 26.11.2013 p. 15). Tijdens uw tweede gehoor zwakt u deze hoeveelheid dan aanzienlijk af door te verklaren dat u er in totaal een twintigtal kreeg (CGVS 7.01.2014 p. 8). Ten slotte verklaart u dat er geen andere dingen meer zijn gebeurd of heeft meegemaakt tussen de door u aangehaalde ontvoering van uw dochter op 15 april 2013 en uw vertrek op 2 mei 2013 (CGVS 7.01.2014 p. 13). In dit opzicht is het bijzonder vreemd dat de brief van uw partij Musavat dd. 27 april 2013 vermeldt dat ‘u en uw dochter de laatste tien dagen ernstige druk ervaren hebben en bedreigd zijn geweest door de politie’ (zie document 7). Concluderend dient gesteld dat al deze verklaringen dermate tegenstrijdig en incoherent zijn dat ze de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig ondermijnen.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt nog versterkt door het volgende. U verklaart dat u samen met uw dochter op 2 mei 2013 uw land legaal, met uw eigen paspoort, verlaten heeft. Bij het verlaten van Azerbeidzjan werd jullie identiteit gecontroleerd maar men liet jullie zonder problemen door (CGVS 26.11.2013 p. 6). Dit is heel opzienbarend. Als u en uw dochter effectief zouden gevisieerd worden door de autoriteiten van uw land vanwege uw politieke activiteiten en als men bovendien van u eiste dat u zou getuigen tegen Isa Gambar (leider van Musavat) dat hij een staatsgreep plande, is het volledig ondenkbaar dat diezelfde autoriteiten u zomaar vrij zouden laten vertrekken uit hun land; zelfs indien men u zogezegd twee weken bedenktijd zou gegeven hebben om te

getuigen tegen Gambar. Dit wordt nog minder aannemelijk als blijkt dat de autoriteiten u volgens uw eigen verklaringen begin maart 2013 (dus voor de bewuste manifestatie van 10 maart 2013 en de problemen die u sindsdien zou meegemaakt hebben) reeds zouden geweigerd hebben naar Egypte te gaan omdat u politiek actief was en omdat ze toen al vreesden voor een staatsgreep (CGVS 26.11.2013 p. 7). Dat men u enkele maanden later dan toch zomaar zou laten gaan – op een moment waarop uw problemen effectief al zouden uitgebroken zijn en er van u effectief reeds zou worden verwacht dat u Gambar zou verraden, is bijgevolg bijzonder onaannemelijk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals op fundamentele wijze.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich vanaf 10 maart 2013 zouden afgespeeld hebben en waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst, Azerbeidzjan, een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijks- en scheidingsakte en uw rijbewijs bevatten immers enkel gegevens over uw identiteit die hier niet betwist worden. Uw partijlidkaart, uw aanbevelingsbrieven en de twee artikels over 10 maart 2013 werden reeds eerder besproken (zie boven). Voor de documenten in verband met uw activiteiten in België kan verwezen worden naar hieronder (zie onder). Het Belgisch medisch attest van september 2013 (document 20) geeft wel aan dat u verwondingen heeft aan uw voetzolen, maar hoe u dit opgelopen zou hebben of wat de oorzaak ervan is, valt hieruit niet op te maken. Dit attest toont dus allerm minst aan dat u deze verwondingen zou opgelopen hebben tijdens mishandelingen door de politie op 12 maart 2013 in Baku zoals u beweert (CGVS 26.11.2013 p. 13-14 + CGVS 7.01.2014 p. 9). Als u op dat moment dermate werd toegetakeld zoals u aanhaalt, is het ook vreemd dat u een half jaar zou wachten om daarvoor medische hulp in te roepen (in België). In het andere Belgisch medische attest van november 2013 (document 21) wordt door de psycholoog van het opvangcentrum gewag gemaakt van de feiten die u ook aanhaalde op het CGVS (nl. de manifestatie van 10.03.103, bedreigingen, vasthouding bij de politie en ontvoering(en) van dochter) en van psychologische moeilijkheden van zowel u als uw dochter. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor jullie mentale toestand, dient te worden benadrukt dat dit attest niet van dien aard is dat het de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de vernoemde feiten zou kunnen herstellen. Wat de psycholoog in het attest schrijft, is immers louter gebaseerd op jullie persoonlijke verklaringen zonder dat deze feiten objectief nagegaan zouden kunnen worden – over deze feiten werd bovendien reeds omstandig aangetoond dat ze ongeloofwaardig zijn (zie boven). Bijgevolg kan uit dit attest niet ontegensprekelijk afgeleid worden dat jullie psychologische klachten het gevolg zouden zijn van de door jullie aangehaalde feiten. Ten slotte legt u ook nog een convocatie neer volgens dewelke u zich op 23 december 2013 zou moeten melden bij het Hof van Beroep (document 22) in het kader van uw beroepsschrift tegen uw veroordeling tot zeven jaar wegens poging tot staatsgreep. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Verder is het ook bijzonder vreemd dat u van uw veroordeling zelf of van de beslissing dd. 9.12.2013 waarvan sprake in uw convocatie, geen enkel begin van bewijs voorlegt – van iemand van wie blijkt dat haar ouders en advocaat haar zaken nog zouden behartigen en nog contacten onderhoudt met het thuisfront, kan hieromtrent toch meer verwacht worden (CGVS 26.11.2013 p. 3 + CGVS 7.01.2014 p. 2). Meer nog, op de vraag door welke instantie en wanneer u dan precies veroordeeld was, houdt u het op het vage en weinig aannemelijke 'in Baku. Ik weet het niet meer goed. Het was wel onlangs' (CGVS 7.01.2014 p. 2). Op deze manier overtuigt u het CGVS niet van het feit dat de convocatie die u neerlegt zou te maken hebben met een veroordeling omwille van poging tot staatsgreep.

Ten slotte dient nog gewezen te worden op uw politieke activiteiten die u uitvoerde in België: zo nam u deel aan een aantal protestacties in Brussel tegen het huidige regime in Azerbeidzjan, onder andere op 6 juni 2013, 3 oktober 2013, 18 november 2013, 2 december 2013. Ook uw dochter was bij een aantal van deze manifestaties aanwezig (CGVS 7.01.2014 p. 5 + CGVS dochter 7.01.2014 p. 2-3). Over deze manifestaties legt u een aantal artikels neer waarin u en uw dochter vermeld worden en waarin jullie een aantal keer op foto te zien zijn (documenten 13-19). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u hierdoor niet in aanmerking komt voor internationale bescherming zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over de gebeurtenissen in Azerbeidzjan sinds 10 maart 2013 en uw politieke engagement in uw land dat u meer uitgesproken wilde voorstellen dan het in werkelijkheid was (zie boven), wordt de oprechtheid van uw politieke inzet in Brussel in twijfel getrokken. Er kan van uitgegaan worden dat de Azerische autoriteiten wel degelijk het verschil kennen tussen deelnemers aan manifestaties en activiteiten in het buitenland om opportunistische redenen en personen die effectief een bedreiging vormen voor het regime – in dit verband kan nogmaals gewezen worden op het feit dat u

zomaar uw land legaal kon verlaten (zie boven). In verband met deze acties verklaart u ook dat twee Azerische parlementsleden van de regeringspartij van president Aliyev (i.e. Nieuwe Azerbeidzjaanse Partij), Asim Mollazade en Fuad Muradov, op 3 oktober 2013 aanwezig waren in Brussel en foto's van de manifestanten maakten (CGVS 7.01.2014 p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat Mollazade behoort tot de Partij voor Democratische Hervormingen en Muradov als onafhankelijke in het parlement zetelt (dus beiden geen lid van de partij van Aliyev). Als u daadwerkelijk het doorgedreven politiek profiel had dat u zich aanmeet, kan van u toch verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte bent, te meer als blijkt dat u deze mensen in Brussel herkende en u merkte dat zij foto's namen. Dit is hier niet het geval, wat bijkomend afbreuk doet aan uw werkelijke politieke engagement en nogmaals een indicatie vormt van het opportunistisch karakter van uw activiteiten in België.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw dochter V. M. (...) (O.V. 7.702.861) – die verklaarde dat haar problemen het gevolg zijn van de uwe (CGVS dochter 26.11.2013 p. 4) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel

33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2478/001, p. 84 en volgende). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Betreffende de door verzoekende partij ingeroepen interpretatie van deze artikelen, met name dat de asielzoeker niet dient aan te tonen dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, maar dat bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging wordt geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op bedreiging zou lopen, verwijst de Raad naar wat verder wordt gesteld bij de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de

feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7. Waar verzoekende partij in haar verweer op summere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt en verwijst naar de ter ondersteuning van dit relaas door haar bijgebrachte documenten, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven en het duiden op de desbetreffend bijgebrachte documenten echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

3.2.8. Aangaande het betoog van verzoekende partij dat haar dochter "*wegens de stress enkele incoherente verklaringen*" heeft afgelegd, wijst de Raad erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas op een correcte wijze uiteen te zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit de betrokkene niet van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet concretiseert welke uitlatingen van haar dochter incorrect zouden zijn. Indien verzoekende partij met haar betoog wenst te stellen dat enkel de door haar vertelde versie van de feiten de juiste is, oordeelt de Raad evenwel dat het louter opteren voor één versie tussen personen die beweren om dezelfde redenen hun land te zijn ontvlucht en beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van personen die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

3.2.9. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat de zaken die zij vertelde tijdens het verhoor slecht waren vertaald, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet concretiseert om welke zaken het juist gaat en zij evenmin op enige wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

3.2.10. Waar verzoekende partij een uiterst korte beschrijving geeft van de personen die de auteurs zijn van de door haar bijgebrachte aanbevelingsbrieven, zowel naar hun politiek engagement als hun status, en stelt dat verwerende partij de echtheid van de inhoud van deze brieven had kunnen controleren bij de partijleiding, is de Raad van oordeel dat dit betoog hoegenaamd geen afbreuk doet aan de vaststellingen dat de brief van A. H. zelfs inhoudelijk strijdig is aan het door verzoekende partij voorgehouden relaas en dat de brieven slechts algemeenheden bevatten en geen concretisering inhouden van de fysieke en morele druk, van de bedreigingen vanwege de overheid, van de geweldpleging vanwege de politie en van de vervolgingen ten aanzien van verzoekende partij. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust. Ten slotte kan door de Raad niet worden ingezien hoe voormelde bevindingen betreffende de inhoud van de aanbevelingsbrieven die duidelijk niet toelaten het asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen, doch integendeel, kunnen noodzaken tot een verdere controle naar de echtheid van deze inhoud.

Met betrekking tot een schrijven van E. Y, voorzitter van de "*World Union of Azerbaijani Political Immigrants*", van 8 februari 2014, als bijlage 3 gevoegd bij het verzoekschrift, waarin deze stelt dat er

hoegenaamd geen sprake is van vriendschapsbanden met verzoekende partij en dat de bestreden beslissing dan ook foutief motiveert dat zijn aanbevelingsbrief op basis van een vriendschappelijke band is tot stand gekomen, stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing expliciet wordt vermeld dat er vriendschapsbanden zouden zijn tussen verzoekende partij en E. Y.. Wel worden de auteurs van de aanbevelingsbrieven aangeduid als *“intimi of mensen uit uw dichte kennissenkring”*. Daar E. Y. in voormeld schrijven zelf gewag maakt van het feit verzoekende partij *“voor het eerst te hebben ontmoet tijdens onze demonstratie in Brussel en later bij bijeenkomsten aldaar”* kan verwerende partij met recht stellen dat E. Y. inderdaad behoort tot de dichte kennissenkring. Bovendien doet de inhoud van het schrijven van E. Y. geen afbreuk aan voormelde bevindingen van verwerende partij aangaande onderhavige aanbevelingsbrieven.

3.2.11. Waar verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Azerbeidzjan, meer in het bijzonder naar het feit dat de overheid maar één doel heeft met name op post blijven en de oppositieleiders en sympathisanten arresteren, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht moet worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende. Gelet op het feit dat de vrees van verzoekende partij gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506), oordeelt de Raad dat het zich beperken in het verzoekschrift tot de stelling dat de Azerbeidzjaanse overheid alles in het werk stelt om de oppositie te beknotten, niet volstaat om de uitgebreide motivering van verwerende partij, die terecht doet besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, te weerleggen.

3.2.12. Het verweer van verzoekende partij dat zij op eenvoudige wijze het land kon verlaten en bij de grenscontrole niet werd tegengehouden omdat haar autoriteiten haar de keuze lieten om ofwel te vertrekken, ofwel *“dingen te moeten doen die zij vertelden”*, kan door de Raad niet worden aangenomen daar deze autoriteiten, zelfs reeds kort voor de beweerde problemen van 10 maart 2013, haar verboden naar Egypte te reizen.

Tevens wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel dient te worden gelezen en niet als aparte componenten die elk op zich de beslissing dragen.

3.2.13. Daar waar verzoekende partij benadrukt dat naar aanleiding van haar politiek oppositioneel activisme in België er een rechtszaak tegen haar werd opgestart waarbij zij werd veroordeeld tot zeven jaar opsluiting waartegen zij in beroep ging, oordeelt de Raad dat aan deze veroordeling totaal geen geloof kan worden gehecht daar verzoekende partij niet eens weet wanneer en door welke instantie zij precies werd veroordeeld. Waar zij beweert dat zij desbetreffend vooralsnog een bewijs heeft opgevraagd, stelt de Raad vast dat tot heden een dergelijk bewijs niet werd voorgelegd. Bovendien wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht slecht bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat ze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas wat *in casu* niet het geval is.

3.2.14. Tot slot stelt de Raad vast dat de motieven van verwerende partij betreffende de lidkaart van Musavat, de deelname aan manifestaties, het adres van het bureau van de partij, het aantal deelnames aan bijeenkomsten van de vrouwenraad, de parlementaire vertegenwoordiging van Musavat, de aanwezigheid op de manifestatie van 10 maart 2013, de inhoudelijke tegenstrijdigheid tussen het asielrelaas en het artikel van journalist K. S., het aantal dreig telefoons, het niet compatibel zijn van de brief van Musavat van 27 april 2013 met het asielrelaas en de foute verklaring over de aanwezige Azerbeidzjaanse parlementairen in Brussel, door verzoekende partij ongemeoid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

3.2.15. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij volstrekt geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een *“algemene stijlformule”*, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusies voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de

Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 november 2013 en 7 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.18. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een bewijs neer dat zij van het voordeel van pro deo geniet. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT